

Vrouwelijke vluchtelingen in België

De RoSa-factsheets maken u wegwijs in het gelijke kansenlandschap in Vlaanderen. Telkens wordt er op een bepaald terrein nagegaan wat de situatie is. Zowel bredere thema's als meer specifieke krijgen aandacht, naargelang de relevantie en/of beschikbaarheid van informatie en het voorhanden zijn van cijfermateriaal. Bedoeling is niet zozeer volledigheid te bieden maar wel op een overzichtelijke en toegankelijke manier de positie van de vrouw in Vlaanderen te schetsen. RoSa is sinds 1978 in Vlaanderen hét adres voor informatie en documentatie over gelijke kansen, emancipatie en vrouwenstudies in binnen- en buitenland.

Nr. 13 • maart 2002

Inleiding

De tragedies die zich tijdens de jaren '90 in Bosnië-Herzegovina en Rwanda afspeelden toonden ons hoe kwetsbaar vrouwen zijn wanneer er conflicten uitbreken. Vrouwen zijn van zulke situaties vaak tweemaal het slachtoffer. Ten eerste slaan zij op de vlucht voor geweldsituaties (vb. (burger)oorlogen, opstanden en andere vormen van gewapende conflicten), of omdat ze als individu vervolgd worden omwille van hun politieke overtuiging, hun geloof, of simpelweg omdat ze weigeren de rol te aanvaarden die hun maatschappij hen oplegt. Ten tweede krijgen zij ook te maken met uitbuiting en geweld tijdens hun vlucht, in kampen en nederzettingen en zelfs bij hun integratie in een nieuwe samenleving.

Mensenrechten / vrouwenrechten

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens garandeert rechten en vrijheden voor alle mensen. De rechten van vrouwen worden echter niet verzekerd.

Hoewel sekse één van de kenmerken is waarop volgens artikel 2.1. van de Verklaring niet gediscrimineerd mag worden ('Eenieder heeft aanspraak op alle rechten en vrijheden, in deze Verklaring opgesomd, zonder enig onderscheid van welke aard ook, zoals ras, kleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, eigendom, geboorte of andere status'), wordt gender-ongelijkheid hiermee niet uitgesloten.

Dit ligt aan het feit dat de Mensenrechtenverklaring een hiërarchie van rechten implementeert waarbij politieke en burgerlijke rechten prioriteit krijgen. Deze rechten worden verondersteld juridisch gemakkelijk definieerbaar te zijn, erkend te worden door de internationale gemeenschap en onder het toezicht te staan van de Mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties. Dit impliceert dat de verantwoordelijkheid voor economische en sociale rechten niet bij de VN, maar bij individuele overheden en internationale ontwikkelingsorganisaties ligt, en er geen bindende garantie voor het bestaan van deze rechten bestaat. Aangezien gender-ongelijkheid situaties creëert waarin uitbuiting en onderwerping van vrouwen plaatsvinden in de economische en de sociale sfeer, worden vrouwen meer getroffen door het gebrek aan aandacht voor deze rechten.

Bovendien worden mensenrechtenverklaringen universeel beschouwd als contracten tussen een staat en zijn mensen. Vrouwen worden echter systematisch verwaarloosd aangezien zij in vele gevallen een indirecte relatie met de staat onderhouden via hun echtgenoot, vader, broer of zoon, die precies door de staat het gezag over vrouwen verkrijgen.

In 1979 werd de VN-Conventie inzake de Uitbanning van Alle Vormen van Discriminatie ten aanzien van Vrouwen (CEDAW) ondertekend door de Verenigde Naties. De conventie benadrukt dat vrouwendiscriminatie het principe van gelijke rechten en het respect voor de menselijke waardigheid geweld aandoet. Ondanks de CEDAW krijgen de mensenrechten van vrouwen weinig aandacht van de VN. Ondanks de vele inspanningen op dit vlak, worden 'vrouwenproblemen' nog te vaak gemarginaliseerd, krijgen te weinig geld en/ of inefficiënte middelen.

Het Vluchtelingenverdrag

Op dezelfde manier is de Conventie van Genève over de status van de vluchtelingen een mensenrechteninstrument dat vrouwen discrimineert. Gender is namelijk geen criterium om de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Alle asielaanvragen worden getoetst aan de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Deze Conventie, ook wel het vluchtelingenverdrag genoemd, definieert een vluchteling als volgt: 'Elke persoon die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging'.

Problematisch bij de interpretatie van de conventie is dat de opstellers het beeld van de kritische, mannelijke, intellectuele, politieke activist met een hoog profiel in het verzet, georganiseerd en ideologisch bedreven als klassiek voorbeeld de geschiedenis hebben ingestuurd.

Vrouwen ontvluchten hun land echter ook vaak omwille van hun vrouwzijn. Geslachtsgerelateerde vervolging is echter niet opgenomen in het verdrag, of men zou het onder het 'behoren tot een bepaalde sociale groep' moeten plaatsen. Dit criterium is echter te vaag om vrouwendiscriminatie te omschrijven. Van fundamenteel belang is dus de interpretatie van de vervolgingsgronden die de bevoegde autoriteiten hanteren. Vrouwen die asiel aanvragen moeten kunnen bewijzen dat er sprake is een individuele (vrees voor) vervolging door de overheid of van vervolging waartegen de overheid geen

bescherming biedt. Vrouwzijn op zich is geen voldoende grond voor erkenning, net zomin als vrouwonvriendelijke wetten in het herkomstland.

Neem het voorbeeld van een Iraanse vrouw die in 1990 naar Canada vluchtte nadat ze 35 zweepslagen gekregen had en ontslagen werd omdat ze thuis niet gesluierd gekleed ging. Hiervoor zou ze in Iran verder gerechtelijk vervolgd worden, maar de Canadese overheid erkende haar niet als vluchteling volgens de VN-definitie. Ze werd teruggestuurd naar Iran, omdat ze 'enkel een proces, geen vervolging' riskeerde. Bovendien voegde de adviescommissie eraan toe dat de zweepslagen geen blijvende letsels hadden veroorzaakt en dat het verlies van haar job niet levensbedreigend was.

De vrouwelijke vluchteling

Net zoals het onmogelijk is om te spreken over 'de' vluchteling, is het moeilijk te spreken over 'de' vrouwelijke vluchteling. Elke vrouw heeft immers haar eigen achtergrond en vluchtverhaal. Toch vertonen de situaties van vrouwelijke vluchtelingen een aantal gemeenschappelijke kenmerken. Vrouwelijke vluchtelingen zijn vrouwen die in conflict zijn geraakt met machthebbers in hun herkomstland. De dreiging of angst waar zij mee geconfronteerd werden, heeft zulke omvang aangenomen dat zij genoodzaakt waren te vluchten. Als gevolg van hun vlucht hebben ze familie en vrienden moeten achterlaten en hebben ze afscheid moeten nemen van hun land. Vrouwen die nog niet erkend zijn in het land waar ze asiel aanvragen verkeren in grote onzekerheid over hun verblijfsmogelijkheden. Door het wegvallen van hun sociale netwerk zijn de leden van het gezin waartoe zij behoort veel meer dan voorheen op elkaar aangewezen, waardoor de sterke én de zwakke kanten van de gezinsrelatie versterkt aan het licht komen. Vrouwelijke vluchtelingen hebben vaak last van gevoelens van ontworteling en hebben meestal problemen om zich aan te passen aan alle veranderingen.²

Vrouwelijke vluchtelingen komen in veel gevallen uit rurale gebieden en zijn vaak arm en analfabeet. De meeste vrouwen hebben geen geld of mogelijkheden om door te reizen naar een westers land en worden opgenomen in een vluchtelingenkamp binnen de eigen regio. Hoewel het meestal vrouwen zijn die gedwongen worden hun huizen te verlaten en op de vlucht te slaan blijft dit feit vaak verborgen omdat de meeste vluchtelingen die erin slagen in het westen asiel aan te vragen mannen zijn. Bovendien zijn vrouwen ook vaak het slachtoffer van mensenhandel. Naar schatting 500.000 vrouwen zijn op die manier de Europese Unie binnengekomen.³

Waarom slaan vrouwen op de vlucht?

De meeste vrouwen verlaten hun land om dezelfde redenen als mannen, namelijk om te ontkomen aan vervolging omwille van hun ras, nationaliteit, godsdienst, de sociale groep waartoe ze behoren of omwille van hun politieke overtuiging. Vrouwen kunnen echter ook vrouwspecifieke redenen hebben om te vluchten. Ze krijgen bijvoorbeeld te maken met verminking, verkrachting als oorlogswapen, steniging wegens (vermeend) overspel,

² R. van Geenhuizen Vrouwenhulpverlening aan vluchtelingenvrouwen. In S. ter Harmsel (red.) Vrouwen over grenzen: Hulp na seksueel geweld aan vluchtelingen- of migrantenvrouwen (p.78-86) Utrecht, 1995

³ Commissie Vrouwen en Ontwikkeling Een stap verder naar gelijkheid tussen vrouwen en mannen. Het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie: een unieke kans. 2000

gedwongen huwelijk en moord uit eerwraak. De vluchtmotieven van vrouwen kunnen in vier categorieën onderverdeeld worden:⁴

- Deelname aan klassieke verzetsdaden

Veel vrouwen slaan op de vlucht om dezelfde redenen als mannen. Ook vrouwen voeren klassieke verzetsdaden uit (lid zijn van (gewapende) verzetsgroepen, organiseren van betogingen, schrijven van artikels tegen het regime, enz.), organiseren politieke vergaderingen of zijn lid van een politieke groepering. Voor de meeste mannelijke vluchtelingen vormt de deelname aan klassieke verzetsdaden het directe vluchtmotief, terwijl deze reden voor slechts een minderheid van de vrouwen de onmiddellijke aanleiding vormt van hun vlucht.

- Zijdelingse politieke betrokkenheid

De zijdelingse politieke betrokkenheid van vrouwen komt tot uiting in bijvoorbeeld het wassen van kleren voor verzetsstrijders, het verbergen van tegenstanders van het regime, het verplegen van mensen of het verspreiden van pamfletten. De ondergeschikte positie waarin vrouwen zich in grote delen van de wereld bevinden houdt ook in dat hen een meer actieve rol in het verzet vaak niet toegestaan wordt.

Genoemde activiteiten worden niet altijd vanuit een persoonlijke overtuiging uitgevoerd, maar ook om bijvoorbeeld zichzelf of haar kinderen te beschermen.

Bovendien kunnen vrouwen ook vervolgd worden om iemand anders, waar het de vervolgers eigenlijk om gaat, onder druk te zetten. Een vrouw kan bijvoorbeeld worden vervolgd of gevangengezet om haar echtgenoot of broer te chanteren of intimideren. Bij dit soort vervolging is er frequent sprake van seksueel geweld, wat niet zozeer wordt gezien als eerroof van de vrouw zelf, maar meer als het schenden van de familie-eer of van de waardigheid van de gemeenschap waartoe zij behoort.⁵

- Seksediscriminatie en seksespecifiek geweld

Gendergebonden vervolging heeft betrekking op oorzaken van vervolging die samenhangen met het geslacht van een persoon. De term verwijst naar een situatie waarin een vrouw zich actief of passief verzet tegen onderdrukkende normen of wetten die haar door een regime of door een sociaal-culturele omgeving worden voorgeschreven.⁶ Zo kan een vrouw zich verzetten tegen kledingvoorschriften, familierechtelijke regels, gedwongen geboortebepaling, genitale verminking, enz. en omwille van dit verzet vervolgd worden, zowel door de overheid, die dit seksespecifiek geweld toelaat of zelf toepast, als door haar directe omgeving van familie en/ of woongemeenschap.

- Seksueel geweld

Dit omvat alle vormen van schendingen die zowel binnenskamers als op straat plaatsvinden, zoals verkrachting of gedwongen prostitutie.

Seksueel geweld kan gebruikt worden als martelmethode, om de identiteit van een vrouw aan te tasten en haar verzet te breken. Het kan als middel gebruikt worden om informatie over een verwant te bekomen, of als wraakactie op de echtgenoot en/of de hele familie of bevolkingsgroep waartoe de vrouw behoort. Soms dient seksueel geweld als straf wanneer een vrouw zich niet aan de heersende sociale rolpatronen houdt.

Seksueel geweld komt frequent voor tijdens (burger)oorlogen: oorlog en verkrachting blijken doorgaans hand in hand te gaan. In het algemeen is seksueel geweld geen op zichzelf staande gebeurtenis, maar een onderdeel van een reeks traumatische

⁴ Volgens Winde Evenhuis en Judith Vink

⁵ Nederlandstalige Vrouwenraad ad hoc werkgroep 'Vrouwelijke Vluchtelingen' De asielpprocedure vanuit genderperspectief. Richtlijnen en aanbevelingen voor de behandeling van de vrouwelijke asielzoeker Brussel, 1997

⁶ De asielpprocedure vanuit genderperspectief (ibid)

gebeurtenissen die door oorlog en andere vormen van georganiseerd geweld worden veroorzaakt.

Vluchtelingen in Vlaanderen

Sinds 1 januari 1995 registreert het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen systematisch de opsplitsing naar geslacht in hun gegevensbestand. Gemiddeld wordt 35% van de asielaanvragen door vrouwen ingediend. Sinds 1998 zijn de tien landen met het grootste aantal asielaanvragen door vrouwen Kosovo (33% vrouwen), Joegoslavië (33%), Oekraïne (33%), Roemenië (36%), Albanië (37%), Armenië (39%), Rusland (40%), Slowakije (47%), Kongo (49%), Rwanda (51%).

Op 3 januari 2001 voerde de federale overheid het principe van de verplichte materiële steun aan asielzoekers in. Hierdoor moest de opvanginfrastructuur aanzienlijk worden uitgebreid. Daarom kwam er op voorstel van de Minister van Maatschappelijke Integratie een Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers (FAO). De belangrijkste taken van het agentschap zijn het verwerven en beheren van accommodatie, communicatie met buurtbewoners en lokale overheden, het bewaken van de kwaliteitsnormering van de materiële hulp, enz. Ondanks deze inzet is de eerste tijd in België voor de meeste vrouwen een periode van ontreddering en desoriëntatie.

De asielprocedure

AANKOMST IN BELGIË

De asielprocedure is een federale aangelegenheid. De binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen in België worden enerzijds geregeld in nationale wetgeving (Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het uitvoerend koninklijk besluit van 8 oktober 1981.)

Anderzijds moet er meer en meer rekening gehouden worden met een brede waaier van internationale reglementeringen. Dit omvat zowel de traditionele verdragen zoals de Conventie van Genève als bindende verordeningen en richtlijnen van de Europese Raad.

Op het terrein wordt er nauw samengewerkt met andere instanties zoals ambassades en consulaten, gemeentebesturen, de federale politiediensten, de sociale inspectie, parketten, de internationale organisatie voor migratie (I.O.M.), Childfocus,...

Zowel een legaal als illegaal in België aangekomen vreemdeling kan de status van vluchteling aanvragen. Daartoe moet zij/hij een verklaring afleggen bij de bevoegde overheid. Dit zijn de met de grenscontrole belaste overheden als men zich aanbiedt aan de Belgische grenzen, of de Dienst Vreemdelingenzaken als men zich reeds in België bevindt.

DE DIENST VREEMDELINGENZAKEN

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) staat de Minister van Binnenlandse Zaken bij in het voeren van een vreemdelingenbeleid. De dienst beheert de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De DVZ registreert de aanvraag en onderzoekt in eerste instantie de ontvankelijkheid ervan.

De dienst is de eerste instantie waarmee de meeste asielzoekers te maken krijgen op het moment dat zij in België aankomen. Veel vrouwen hebben van deze instantie nog nooit gehoord voordat zij naar België komen, weten niets over de mogelijkheid om asiel aan te vragen en beginnen dan ook zeer onwetend aan de asielprocedure. Deze onzekerheid werkt een positieve beoordeling zeker niet in de hand.

HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR VLUCHTELINGEN EN STAATLOZEN (CGVS)

Als de asielaanvraag ontvankelijk verklaard wordt, wordt de aanvraag ten gronde behandeld door het CGVS. De asielzoeker wordt voor verhoor uitgenodigd en krijgt de mogelijkheid zijn of haar asielaanvraag toe te lichten.

Indien de Commissaris-generaal een positieve beslissing neemt, wordt de asielzoeker als vluchteling erkend. Wanneer er een negatieve beslissing valt, kan de asielzoeker beroep instellen bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Wanneer de asielaanvraag onontvankelijk verklaard wordt, kan een beroep worden ingediend bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Wanneer deze oordeelt dat verder onderzoek noodzakelijk is, dan wordt de aanvraag ten gronde behandeld, en dus ontvankelijk verklaard. Indien echter de onontvankelijkheidsbeslissing bevestigd wordt, dan wordt de asielzoeker uitgewezen. De asielzoeker heeft wel nog de mogelijkheid om een beroep tot vernietiging bij de Raad van State in te stellen.

DE VASTE BEROEPSCOMMISSIE VOOR VLUCHTELINGEN

In tegenstelling tot het Commissariaat-Generaal is de Vaste Beroepscommissie een jurisdictioneel orgaan.

Bevestigt de Vaste Beroepscommissie de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal niet, dan wordt de asielzoeker als vluchteling erkend. Bevestigt ze de beslissing echter wel, dan zal de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigen.

Tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie kan de betrokkene een beroep tot vernietiging instellen bij de Raad van State.

ERKENNING ALS VLUCHTELING

Wie als vluchteling wordt erkend, krijgt een vluchtelingenkaart en kan een arbeidskaart van beperkte duur en voor bepaalde sectoren krijgen.

Erkende politieke vluchtelingen naar provincie, geslacht en leeftijd, 1/1/2000.

provincie	mannen				vrouwen				totaal
	0-17	18-64	65+	totaal	0-17	18-64	65+	totaal	
Antwerpen	566	889	66	1521	506	714	102	1322	2843
Limburg	29	144	69	242	32	70	85	187	429
Oost-Vlaanderen	73	228	13	314	52	121	4	177	491
Vlaams-Brabant	204	458	34	696	231	353	26	610	1306
West-Vlaanderen	63	212	10	285	74	122	13	209	494
Vlaanderen	935	1931	192	3058	895	1380	230	2505	5563

Bron: Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS)

Erkende vluchtelingen in Vlaanderen op 1/1/2000 naar leeftijd en geslacht.

leeftijd	mannen	%	vrouwen	%	totaal
(0-4)	211	49%	217	51%	428
(5-9)	311	52%	286	48%	597
(10-14)	284	53%	248	47%	532
15-19	214	49%	224	51%	438
20-24	208	53%	185	47%	393
25-29	281	56%	219	44%	500
30-34	363	58%	264	42%	627
35-39	338	60%	221	40%	559
40-44	263	63%	155	37%	418
45-49	161	60%	106	40%	267
50-54	107	64%	60	36%	167
55-59	63	58%	45	42%	108
60-64	62	58%	45	42%	107
65-69	53	47%	59	53%	112
70-74	57	45%	71	55%	128
75-79	42	48%	45	52%	87
80-84	23	52%	21	48%	44
85-89	9	38%	15	63%	24
90-94	6	33%	12	67%	18
95+	2	22%	7	78%	9
totaal	3058	55%	2505	45%	5563

Bron: Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS)

V A S T S T E L L I N G E N M . B . T . V R O U W E L I J K E A S I E L Z O E K E R S

Vrouwelijke asielzoekers komen veelal uit landen waarin zij als burger een achtergestelde positie innemen. Hierdoor hebben zij vaak weinig of geen onderwijs genoten en geen ervaring met openbaren instanties, het gerecht, enz.

Eenmaal in België aangekomen hebben ze door deze gebreken veel problemen tijdens hun asielprocedure. Ze worden niet altijd juist geïnformeerd over hun rechten en plichten tijdens de verschillende fasen, ze zetten de procedure stop omdat ze geen kennis hebben over beroepsmogelijkheden, ze verliezen hun OCMW-steun omdat ze de juiste formulieren niet ingevuld hebben, ze kennen de kanalen niet om een sociale woning aan te vragen,...

Bovendien hebben vrouwelijke vluchtelingen vaak geweldervaringen achter de rug waarover ze moeilijk kunnen praten tegen mannelijke ambtenaren. Voor een deel heeft dat te maken met de culturele achtergrond van vrouwen, waardoor zij schroom hebben om over dergelijke ervaringen te praten. Daarnaast is het ook niet evident om voor deze ervaringen bewijsmateriaal te leveren. Als een vrouw vertelt dat ze is verkracht of dat haar man werd vermoord, kan ze dit moeilijk bewijzen.

Vrouwen worden doorgaans pas na hun man geïnterviewd en het interview duurt minder lang. Een Algerijnse vrouw vertelt: Het verhaal van vrouwen wordt voornamelijk gebruikt om het verhaal van onze partner te ontcrachten door op contradicties te wijzen. Een kennis van mij is pas geïnterviewd. De interviewer liet het interview van haar man zien en zei: Kijk, dit heeft je man allemaal verteld'. Een vrouw uit Oost-Europa waarvan de man pas later naar België is gekomen is verbaasd dat haar man nu plots als gezinshoofd wordt beschouwd en als eerste wordt geïnterviewd.⁷

⁷ Judith Vink De leefsituatie en maatschappelijke positie van vrouwelijke vluchtelingen in België Antwerpen 2001

De situatie van vrouwen in de opvangcentra

Vrouwen hebben specifieke problemen in de opvangcentra.

SEKSUEEL GEWELD

Vrouwelijke vluchtelingen worden in de opvangcentra soms lastiggevallen en geïntimideerd door bepaalde mannelijke vluchtelingen en durven vaak niet alleen rond te lopen.

MISHANDELING

Koppels die in België toekomen hebben vaak relationele problemen. Vrouwen die door hun man worden geslagen, worden door het personeel beschermd. Bij ernstige mishandeling wordt de vrouw naar een vluchthuis of ander opvangcentrum gebracht.

AFHANKELIJK STATUUT

Maar dan stelt zich het probleem van de asielaanvraag die zij samen hebben ingediend. In veel gevallen volgt de vrouw de man en is dat het enig motief van haar asielverzoek. Sommige vrouwen willen na verloop van tijd -om allerlei redenen- naar hun land van herkomst terug. Als de vrouw de kinderen wil meenemen, moet de man toelating geven. Meestal leiden dergelijke situaties tot zware drama's. Vrouwen verdragen de meest onmogelijke situaties omdat ze bij hun kinderen willen blijven. Deze spanningen kunnen hun asielaanvraag negatief beïnvloeden, omdat zij niet in staat zijn vrijuit te spreken.⁸

PROSTITUTIE

Sommige vrouwen prostitueren zich binnen of buiten de opvangcentra om zo wat geld te verdienen en enkele extra's voor zichzelf en hun kinderen te kunnen kopen. Vrouwen met psychische problemen lopen een groter risico verplicht te worden zich te prostitueren.

Tenslotte

Voor veel vrouwelijke asielzoekers is de asielprocedure een zeer complexe materie. Daarom is het belangrijk dat asielinstanties, advocaten, onthaalcentra en sociale diensten vrouwelijke asielzoekers grondig informeren over hun rechten en plichten tijdens de verschillende fasen van de procedure en dit zoveel mogelijk in de taal van de vrouw.

De socio-culturele positie van vrouwen in sommige herkomstlanden maakt dat vrouwelijke asielzoekers, vooral de laaggeschoolde en analfabete vrouwen, weinig ervaring hebben met administratieve overheden en het rechtswezen. Het is voor hen minder evident om aan autoriteiten hun vluchtmotieven weer te geven met inbegrip van exacte feiten.

Omwille van hun culturele achtergrond hebben vrouwelijke asielzoekers vaak schroom om ervaringen van geweld, en in het bijzonder van seksueel geweld, ter sprake te brengen tegenover autoriteiten. Het is mogelijk dat hun vluchtverhaal daardoor als inconsistent wordt beschouwd. Vrouwelijke asielzoekers zouden daarom zoveel mogelijk moeten verhoord worden door vrouwelijke ambtenaren en tolken.⁹

⁸ Nederlandstalige Vrouwenraad (ibid)

⁹ Judith Vink (ibid)

Literatuur

- Vink Judith *De leefsituatie en maatschappelijke positie van vrouwelijke vluchtelingen in België*. Antwerpen, 2001
- Commissie Vrouwen en Ontwikkeling *Een stap verder naar gelijkheid tussen vrouwen en mannen. Het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie: een unieke kans*. 2000
- Nederlandstalige Vrouwenraad ad hoc werkgroep 'Vrouwelijke Vluchtelingen' *De asielpprocedure vanuit genderperspectief. Richtlijnen en aanbevelingen voor de behandeling van de vrouwelijke asielzoeker*. Brussel, 1997
- van Geenhuizen R. Vrouwenhulpverlening aan vluchtelingenvrouwen. In S. ter Harmsel (red.) *Vrouwen over grenzen: Hulp na seksueel geweld aan vluchtelingen- of migrantenvrouwen*. (p.78-86) Utrecht, 1995
- Kerr Joanna (ed.) *Ours by right. Women's rights as human rights*. The North-South Institute, 1993
- Vickers Jeanne *Women and war*. Londen, Zed Books, 1993
- Evenhuis W. *De ZIJKant van het asielbeleid*. Utrecht, Greber, 1996

Sarah Scheepers